

TIN VÀO TÌNH YÊU THIÊN CHÚA LÚC GẶP HIỂM NGUY

... Tôi là giáo sư Anh ngữ tại Nhật Bản. Cách đây 13 năm, Mẹ tôi và tôi, chúng tôi đi nghỉ hè tại đảo Boracay, nằm cách thủ đô Manila (Philippines) 300 cây số về hướng Nam. Trời cao, biển rộng bao quanh và những hàng dừa rải rác đây đó khiến cho hòn đảo nhỏ bé trông thật thơ mộng!

Một buổi sáng đẹp trời, tôi bỗng nổi hứng rủ Mẹ bơi xuồng một vòng quanh đảo, vì đảo chỉ dài khoảng 6 cây số. Mẹ tôi đồng ý ngay.

Hai Mẹ con lên chiếc xuồng con dành cho du khách. Hôm ấy là ngày 9-3-1989. Chèo được hơn một tiếng đồng hồ thì xuồng chúng tôi gặp khó khăn vì những cơn sóng quá mạnh. Mẹ tôi bị say sóng và muốn quay vào đất liền. Mẹ nói với tôi:

- Con cũng nên vào luôn. Vì Mẹ thấy biển không lặng như lúc Mẹ con mình bắt đầu đi.

Tôi trấn an Mẹ: - Má à, năm nay con 22 tuổi. Con từng xoay sở trong vòng một năm trời tại Nhật Bản. Con cảm thấy dư sức chèo xuồng dạo chơi một ngày tròn!

Sau khi đưa Mẹ về, tôi trở ra xuồng tiếp tục cuộc dạo chơi. Lúc đầu tôi hơi tiếc vì Mẹ bỏ tôi một mình. Nhưng giờ đây, tôi cảm thấy thật thoải mái. Tôi tự do làm những gì tôi thích: hoặc hát rống lên hoặc vừa nghe nhạc vừa chèo .. Không ngờ, vì mãi nghe nhạc mà tôi lơ đãng để xuồng trôi quá xa đất liền. Bấy giờ là một giờ trưa, nhưng tôi vẫn còn ở ngoài khơi xa tít, và địa điểm tôi muốn tới lại không thấy đâu hết. Tôi bắt đầu đo lường hiểm nguy trước mắt và cảm thấy lo âu thật sự. Thêm vào đó, sóng to gió lớn bắt đầu nổi lên.

Tôi đem hết sức lực để chèo, nhưng con xuồng cứ như dần dần bị các đợt sóng lớn đẩy ra xa. Càng về chiều, đảo Boracay càng xa tầm nhìn và chỉ còn là chấm trắng nơi chân trời! Kinh hãi hơn nữa là giữa biển cả bao la, chỉ duy nhất có mình tôi. Tôi tự nhủ:

- Thiên hạ đâu mất hết rồi? Không ai biết tôi đang gặp hiểm nguy và ra tay cứu giúp sao?

Vì kiệt sức và vì khiếp sợ khi thấy trời bắt đầu tối, tôi buông dầm, ngồi trên thành xuồng và bỏ đôi chân dưới nước, để cho con xuồng tự ý trôi đâu thì trôi .. Đôi mắt hướng về đất liền, tôi trải qua giây phút kinh khiếp nhất trong cuộc đời. Tôi nảy ra ý định, bỏ xuồng nhảy xuống biển. Bỗng có tiếng nói vang lên:

- Con không được rời xuồng!

Tôi sợ hãi nhìn quanh, xem có ai ở gần đó, và tiếng nói đến từ đâu. Nhưng tuyệt nhiên không một bóng người. Tôi tự hỏi:

- Ai ra lệnh cho mình? Lệnh thật trái ngược với thực tại hiểm nguy tôi đang trải qua. Nếu là tiếng Chúa, thì hẳn Ngài biết rõ tôi không còn giải pháp nào khác, ngoài giải pháp bỏ xuồng và nhảy xuống biển?

Vâng lệnh tiếng nói, tôi ngồi yên trong xuồng đợi đêm xuống. Nhưng biển không lặng và gió cứ nổi lên. Tôi phải chiến đấu không ngừng để giữ cho xuồng khỏi bị lật. Cuộc chiến hãi hùng kinh khiếp diễn ra trong vòng hai ngày hai đêm. Vào ngày thứ hai, khi nhìn màn đêm buông xuống, tôi cầu nguyện:

- Lạy Chúa, nếu Chúa nghe tiếng con cầu, thì Chúa biết cho rằng, con không sợ chết cho bằng sợ sống trong bấp bênh vô định. Có phải là con sắp chết không?

Tôi nghe rõ ràng một tiếng trả lời: - Không, con sẽ không chết!

Tôi không hay đến nhà thờ, nhưng tôi vẫn thường cầu nguyện với Chúa. Tôi luôn cảm nhận sự hiện diện của Chúa trong cuộc đời tôi như Cha Hiền chăm sóc gìn giữ con cái mình. Hơn bao giờ hết, chính lúc này tôi cảm nhận sự hộ phù của THIÊN CHÚA. Tận tâm tâm, tôi xác tín mình sẽ thoát khỏi hiểm nguy.

Sang đến ngày thứ ba thì tôi hầu như kiệt sức. Có lúc con xuồng bị sóng lật ngược. Nhưng giữa cơn tuyệt vọng đó, xuất hiện chiếc tàu đánh cá thật lớn. Tôi vừa ra hiệu vừa hét lớn xin cầu cứu. Một lúc lâu thủy thủ đoàn mới trông thấy tôi và họ ra hiệu cho tôi bỏ xuồng, bơi lại gần thuyền. Tôi ngước mắt lên trời và thưa:

- Lạy Chúa, con cảm tạ ơn Chúa!

Thế là tôi được cứu thoát.

Sau khi lên thuyền và bắt đầu hồi sinh, tôi nói với một người trong đoàn thủy thủ:

- Xin cảm ơn ông vì đã cứu sống tôi!

Ông ta trả lời: - **Không phải tôi, nhưng chính THIÊN CHÚA! Hẳn cô phải nhận ra rõ ràng điều đó!**

Sau này khi gặp lại Mẹ tôi, bà cảm động nói:

- Michelle con à, Mẹ tưởng không bao giờ còn trông thấy mặt con nữa! Sự kiện con còn sống, chắc chắn phải do phép lạ, do sự cứu giúp của THIÊN CHÚA.

Riêng tôi, tôi hiểu là nhờ cả hai: nhờ phép lạ và nhờ sự trợ giúp của THIÊN CHÚA.

Chứng từ của cô Michelle Hamilton, 22 tuổi người Úc.

... **"Đức Chúa KITÔ đã sống lại từ cõi chết, mở đường cho những ai đã an giấc ngàn thu. Vì nếu tại một người mà nhân loại phải chết, thì cũng nhờ một người mà kẻ chết được sống lại. Quả thế, như mọi người vì liên đới với Adam mà phải chết, thì mọi người nhờ liên đới với Đức Chúa KITÔ, cũng được THIÊN CHÚA cho sống. Nhưng mỗi người theo thứ tự của mình: mở đường là Đức Chúa KITÔ, rồi khi Đức Chúa KITÔ quang lâm thì đến lượt những kẻ thuộc về Người. Sau đó mọi sự đều hoàn tất, khi Người đã tiêu diệt hết mọi quân thần, mọi quyền thần và mọi dũng thần, rồi trao vương quyền lại cho THIÊN CHÚA là CHA"** (1Corintô 15,20-24).